

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Alexandra Bracken

Minți primejdioase

Traducere din engleză și note de
Mircea Pricăjan

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Doagă

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: © 2012 by Sammy Yuen

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Dușa Udrea
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRACKEN, ALEXANDRA

Minți primejdioase / Alexandra Bracken; trad.: Mircea Pricăjan.

- București: Editura Trei, 2015-
vol.

ISBN: 978-606-719-471-5

Vol. 1. - 2015. - ISBN 978-606-719-301-5

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: The Darkest Minds
Autor: Alexandra Bracken

Copyright © 2012 by Alexandra Bracken

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-471-5

*Pentru Stephanie și Daniel,
care au fost alături de mine în toate microbuzele.*

Prolog

Când s-a declanșat zgomotul alb, noi ne aflam în Grădină, pliveam.

Întotdeauna am reacționat neplăcut la asta. Nu conta dacă eram afară, dacă mâncam în Cantină sau dacă eram încuiată în cabana mea. Atunci când se pornea, notele ascuțite îmi explodau în cap ca o bombă. Alte fete de la Thurmond își reveneau după câteva minute, se scuturau și scăpau de greață și de sentimentul de dezorientare ca de niște fire de iarbă agățate de uniforma de tabără. Dar eu? Puteau trece ore întregi până să îmi revin în simțiri.

De data aceasta nu avea de ce să fie altfel.

Dar a fost.

Nu văzusem ce se întâmplase pentru a provoca pedeapsa. Munceam așa aproape de gardul electric al taberei, încât am simțit mirosul curentului în aer și l-am simțit cum îmi zbârnâie în dinți. Poate cineva făcuse pe curajosul și hotărâse să iasă din perimetrul Grădinii. Sau poate că, tinzând spre mai mult, cineva ne îndeplinise toate visurile și aruncase cu o piatră în capul celui mai apropiat soldat al Forțelor Speciale Psi. Asta ar fi meritat.

Știam doar că din difuzoare se auzeau două mesaje de avertizare: unul scurt, celălalt lung. Aplecându-mă în față, în noroi, acoperindu-mi urechile cu mâinile, cu umerii încordați, gata de lovitură, am simțit cum mă furnică pielea de pe gât.

Sunetul care s-a auzit din difuzoare nu era zgomot alb de fapt. Nu era bâzâitul acela ciudat pe care îl auzi uneori în aer atunci când stai singur sau zumzetul vag al monitorului unui computer. Pentru guvernul Statelor Unite și al său Departament al Tinerilor Psi, era combinația dintre o alarmă auto și o freză dentară, dată destul de tare încât să-ți sângereze urechile.

La propriu.

Zgomotul s-a desprins din difuzoare și mi-a făcut țândări fiecare nerv. Mi-a pătruns prin mâini, acoperind țipetele a o sută de adolescenți anormali, și s-a cuibărit în centrul creierului meu, acolo de unde nu îl puteam smulge.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Am încercat să-mi lipesc fața de sol — simțeam în gură doar gust de sânge și de pământ. O față s-a prăbușit lângă mine, cu gura deschisă într-un strigăt pe care nu-l puteam auzi. Orice altceva s-a pierdut în ceață.

Corpul îmi tremura în ritm cu valurile de bruiaje, răsucindu-se în sine ca o bucată de hârtie veche, îngălbenită. Cineva mă scutura de umeri; mi-am auzit numele strigat — *Ruby* —, dar eram prea pierită ca să pot răspunde. În jos, m-am tot scufundat până n-a mai fost nimic, de parcă pământul m-ar fi înghițit dintr-o singură răsuflare. Apoi întuneric.

Și liniște.

Unu

Grace Somerfield a murit prima.

Prima din clasa a patra, mai exact. Clasa mea. Sunt sigură că până la ea mii, poate chiar sute de mii de copii își luaseră deja rămas-bun de la lume la fel ca ea. Oamenii s-au prins greu de cum merg lucrurile sau, cel puțin, găsiseră metoda potrivită de a ne ascunde adevărul mult timp după ce copiii au început să moară.

Când decesele au ieșit într-un sfârșit la lumină, conducerea școlii le-a interzis cu strictețe profesorilor și personalului să discute cu noi despre ceea ce se numea pe-atunci Sindromul lui Everhart, după Michael Everhart, primul copil care se știa că murise din această cauză. Curând, cineva din alte cercuri a decis să-i dea un nume ca la carte: Neurodegenerare idiopatică adolescentină acută — NIAA, pe scurt. Și atunci n-a mai fost doar boala lui Michael. A fost a noastră, a tuturor.

Toți adulții pe care îi cunoșteam au îngropat adevărul în spatele zâmbetelor și îmbrățișărilor mincinoase. Eu eram încă prizoniera propriei mele lumi dominate de un soare arzător, de ponei și de colecția mea de bolizi. Privind înapoi, nu-mi vine să cred ce naivă fusesem, câte

semne îmi scăpaseră. Chiar și lucruri importante, cum ar fi faptul că tata, de profesie polițist, a început să lucreze peste program și cu greu suporta să se mai uite la mine atunci când ajungea totuși acasă. Mama mi-a impus un regim strict de vitamine și nu mă mai lăsa singură, nici măcar pentru câteva minute.

Pe de altă parte, părinții mei n-au avut niciunul frați sau surori. Așa că n-am avut veri sau verișoare a căror dispariție să tragă semnale de alarmă, iar refuzul mamei de a-i îngădui tatei să instaleze o „cutie a pierzaniei, plină de mizerii și distracții inepte” — acel obiect cunoscut în general drept televizor — a făcut ca nicio știre înfricoșătoare să nu-mi poată zdruncina lumea. Toate acestea, combinate cu filtrul parental aprobat de CIA aplicat traficului nostru de internet m-au făcut să fiu mai interesată de cum erau aranjate animalele mele de pluș pe pat decât de posibilitatea de a muri înainte să împlinesc zece ani.

Am fost luată complet pe nepregătite de ceea ce s-a întâmplat pe cincisprezece septembrie.

Plouase cu o noapte înainte, așa că părinții m-au trimis la școală încălțată cu galoși roșii. La clasă, am vorbit despre dinozauri și am exersat scrisul de mână înainte ca doamna Port să ne dea liber la prânz cu obișnuita ei expresie de ușurare.

Mi-amintesc foarte limpede fiecare detaliu al prânzului din ziua aceea, și nu fiindcă stăteam în fața lui Grace la masă, ci pentru că ea a fost prima, pentru că nu ar fi trebuit să se întâmple. Ea nu era bătrână, cum fusese Bunu. Ea nu avea cancer, ca prietena mamei, Sara. Nu suferea de vreo alergie, nu tușea, nu se lovise la cap — nimic. Când a murit, s-a întâmplat absolut din senin și

niciunul dintre noi nu a înțeles ce înseamnă până când deja era prea târziu.

Grace era angajată într-o dezbatere intensă despre musculița care fusese prinsă — sau nu — în jeleul din paharul ei. Substanța aceea roșie tremura în timp ce ea o agita, dând să iasă din recipient când ea l-a strâns puțin prea tare. Evident, toți voiau să-și dea cu părerea dacă aceea era o musculiță sau o bucată de bomboană pe care Grace însăși o vârase acolo. Inclusiv eu.

— Nu mint, a spus Grace. Doar că...

S-a oprit. Paharul de plastic i-a alunecat dintre degete și s-a izbit de masă. Grace avea gura deschisă și se holba la ceva aflat dincolo de capul meu. Avea fruntea încrețită, aproape ca și când ar fi ascultat pe cineva care explica un lucru foarte complicat.

— Grace? mi-amintesc că am spus. Te simți bine?

Și-a dat ochii peste cap și, în secunda dinainte ca pleoapele să i se închidă, s-a văzut albul lor. A scos un suspin plăpând, atât de slab, încât n-a putut sufla nici firele de păr castaniu care i se lipiseră de buze.

Toți cei din apropiere am încremenit, deși trebuie să ne fi spus exact același lucru: a leșinat. Cu o săptămână sau două înainte, Josh Preston își pierduse cunoștința pe terenul de joacă pentru că, ne explicase doamna Port, îi scăzuse nivelul zahărului din organism — o chestie stupidă.

O îngrijitoare a venit numaidecât la masă. Era una dintre cele patru doamne în vârstă cu cozoroc alb și fluier, care făceau cu rîndul la cantină și la terenul de joacă în săptămâna aceea. Nu știu dacă avea pregătire medicală — dincolo de o vagă idee despre manevrele de resuscitare —, dar a tras totuși corpul moale al lui Grace la pământ.

Când și-a lipit urechea de tricoul roz-aprins al lui Grace, vrând să audă bătăile unei inimi care nu mai bătea, a fost urmărită cu mare atenție. Nu știu la ce s-a gândit doamna în vârstă, dar a început să strige și, deodată, spre noi s-au îndreptat cozorocuri albe și chipuri curioase. Doar când Ben Cho a împins mâna flască a lui Grace cu piciorul ne-am dat seama cu toții că murise.

Ceilalți copii au început să țipe. O fată, Tess, plângea atât de tare că nu mai putea să respire. Imediat, spre ușa cantinei s-au pornit în pas alert o mulțime de piciorușe.

Eu am rămas acolo, înconjurată de prânzuri abandonate, uitându-mă țintă la paharul cu jeleu și lăsându-mă năpădită de groază, până când am simțit că picioarele și mâinile îmi vor rămâne lipite de masă pe vecie. Dacă paznicul școlii nu ar fi venit să mă ducă afară pe sus, nu știu cât aș fi stat acolo.

Grace a murit, îmi spuneam. Grace a murit? Grace a murit. Și situația s-a agravat.

O lună mai târziu, după primele valuri mari de decese, Centrele pentru Controlul și Prevenirea Bolilor au dat publicității o listă de simptome în cinci stadii care să-i ajute pe părinți să afle dacă și copiii lor erau supuși riscului de a face NIAA. Între timp, jumătate dintre colegii mei de clasă muriseră.

Mama a ascuns lista atât de bine, încât am găsit-o doar întâmplător, când am urcat pe dulapul din bucătărie în căutarea ciocolatei pe care o ținea ascunsă în spatele proviziilor pentru prăjituri.

Cum să vă dați seama dacă și copilul vostru este expus riscului, scria pe fluturaș. Am recunoscut portocaliul-aprins al hârtiei: era foaia cu care doamna Port își trimisese acasă cei câțiva elevi care îi mai rămăseseră, cu

câteva zile în urmă. O împăturise în două și o capsase de trei ori, ca să n-o putem citi. DOAR PENTRU PĂRINȚII LUI RUBY, scria pe partea din față, subliniat de trei ori. Trei sublinieri denotau un lucru serios. Părinții m-ar fi pedepsit dacă o deschideam.

Din fericire pentru mine, era deja deschisă.

1. Copilul dumneavoastră devine deodată ursuz și retras în sine și/sau își pierde interesul pentru activități care înainte îi făceau plăcere.
2. Începe să manifeste dificultăți de concentrare atipice sau devine dintr-odată hiperconcentrat asupra unor sarcini, ajungând să piardă noțiunea timpului și/sau să se negligeze pe sine sau pe alții.
3. Are halucinații, vomită, suferă de migrene cronice, pierderi de memorie și/sau accese de leșin.
4. Este predispus la răbufniri violente, comportament neobișnuit de răzvrătit sau își provoacă singur răni (arsuri, vânătăi și tăieturi care nu pot fi explicate).
5. Dezvoltă trăsături de comportament sau abilități care sunt inexplicabile, periculoase sau care duc la rănirea dumneavoastră sau a altora.

DACĂ FIUL/FIICA DUMNEAVOASTRĂ MANIFESTĂ ORICARE DINTRE SIMPTOMELE DE MAI SUS, ÎNREGISTRĂȚI-O LA NIAA.GOV ȘI AȘTEPTAȚI SĂ FIȚI CONTACTAȚI PENTRU A VI SE COMUNICA SPITALUL LOCAL LA CARE SĂ-L /S-O DUCEȚI.

După ce am terminat de citit fluturașul, l-am împăturit la loc cu grijă, l-am pus exact unde îl găsisem și am vomitat în chiuvetă.

Bunica a telefonat mai târziu în săptămâna aceea și, în felul ei fără ocolișuri, mi-a explicat totul. Copiii mureau pe capete, toți cam de vârsta mea. Dar doctorii se ocupau de asta, iar mie nu trebuia să-mi fie teamă, fiindcă eu eram nepoata *ei* și nu aveam să pățesc nimic. Să fiu cuminte și să le spun părinților dacă simt ceva ciudat, am înțeles?

Foarte repede, lucrurile s-au agravat înfricoșător de tare. La o săptămână după ce trei dintre cei patru copii din cartierul meu au fost îngropați, președintele a ținut un discurs oficial către națiune. Mama și cu tata au urmărit transmisiunea în direct la computer, iar eu am ascultat la ușa biroului.

„Dragi concetățeni“, a început președintele Gray, „astăzi ne confruntăm cu o criză devastatoare, una care amenință nu doar viața copiilor noștri, ci chiar viitorul măreței noastre națiuni. Sper să vă încurajeze să aflați că, în aceste clipe de restriște, noi, la Washington, punem la punct programe pentru a veni în sprijinul familiilor afectate de această năpastă și, totodată, al copiilor îndeajuns de norocoși să-i supraviețuiască.“

Mi-aș fi dorit să-i fi văzut chipul în timp ce vorbea, căci cred că știa — trebuie s-o fi știut — că această amenințare, piedica în calea viitorului nostru presupus glorios, nu avea nicio legătură cu copiii care muriseră. Îngropați sau incinerați, ei nu puteau face altceva decât să bântuie amintirile celor care îi iubiseră. Pieriseră. Pe veci.

Iar lista aceea cu simptome, cea care fusese trimisă acasă împăturită și capsată de profesori, care a fost transmisă de o sută de ori la știri în vreme ce chipurile morților se derulau în partea inferioară a ecranului? Ei nu s-au

temut niciodată de copiii care puteau să moară sau de golurile care rămâneau în urma lor.

Ei se temeau de noi — cei care am supraviețuit.

Doi

A plouat în ziua când ne-au adus la Thurmond și a continuat să plouă tot restul săptămânii, precum și săptămâna următoare. O ploaie ca de gheață, din aia care s-ar fi transformat în zăpadă dacă ar fi fost mai rece cu zece grade. Mi-amintesc că urmăream cum picăturile desenau trasee complicate pe geamul autobuzului școlar. Dacă aș fi fost acasă, într-una dintre mașinile părinților mei, le-aș fi urmărit parcursul sinuos pe sticla rece cu buricele degetelor. Acum, aveam mâinile legate la spate, iar bărbății în uniforme negre ne înghesuiseră patru pe banchetă. Abia aveai loc să respiri.

Din cauza căldurii celor aproximativ o sută de corpuri, geamurile autobuzului se aburiseră, iar acea peliculă servea ca un fel de paravan în calea lumii de afară. Mai târziu, geamurile autobuzelor galben-aprins cu care îi aduceau pe copii aveau să fie acoperite cu vopsea neagră. Doar că încă nu se gândiseră la asta.

Pe parcursul drumului de cinci ore, eu am fost cel mai aproape de geam, așa că am putut distinge frânturi din peisaj ori de câte ori ploaia se mai potolea. Totul mi se părea că arată exact la fel — ferme verzi, întinderi dese

de copaci. Din câte știam, se putea să fim încă în Virginia. Fata care stătea lângă mine, cea care avea să fie clasificată ulterior drept Albastru, a părut că recunoaște un indicator, la un moment dat, căci s-a aplecat peste mine ca să vadă mai bine. Mi se părea puțin cunoscută, ca și când aș fi văzut-o prin oraș, sau poate era din orașul învecinat. Cred că toți copiii alături de care mă aflam erau din Virginia, cu toate că nu puteam fi sigură, fiindcă nu exista decât o singură regulă de căpătâi — și anume *Liniște*.

După ce mă luaseră de acasă, cu o zi în urmă, mă ținuseră, împreună cu ceilalți copii, într-un fel de depozit, peste noapte. Încăperea era scăldată într-o lumină stranie; ne-au așezat în grup pe podeaua de ciment murdar și au îndreptat trei reflectoare spre noi. Nu ni s-a îngăduit să dormim. Ochii îmi lăcrimau atât de tare din pricina prafului, că nu reușeam să văd chipurile palide și ude din jurul meu, cu atât mai puțin fețele soldaților care stăteau în afara cercului de lumină, pândindu-ne. Într-un chip ciudat, aceștia nu mai erau întregi, simpli bărbați și femei. În pâcla cenușie a semitreziei, îi percepeam doar pe frânturi înfricoșătoare: miasma de benzină a cremei de ghete, scârțâitul hainelor de piele țepene, grimasa de dezgust de pe buzele lor. Vârful unei cizme afundându-se în coastele mele, forțându-mă să revin din lumea viselor.

În dimineața următoare, drumul s-a desfășurat într-o liniște deplină, tulburată doar de radiourile soldaților și de copiii care plângeau în partea din spate a autobuzului. Puștiul care stătea în capătul opus al banchetei noastre a făcut pe el, dar n-avea de gând să-i spună chestia asta roșcatei din FSP de lângă el. Aceasta îl plesnise când băiatul se plânse că nu a mâncat nimic toată ziua.

Mi-am flexat tălpile goale pe podea, străduindu-mă să nu dau din picioare. Foamea îmi afecta și mie gândurile, ieșind la suprafață din când în când și acoperind chiar și fiorii de teamă care mă străbăteau. Era greu să mă concentrez, dar și mai greu îmi era să stau nemișcată; aveam senzația că mă fac mică, încercând să mă pierd în banchetă, să dispar complet. Începeam să nu-mi mai simt mâinile, după atâta timp de când erau legate în aceeași poziție. Dacă încercam să forțez banda de plastic cu care mă legaseră, nu reușeam decât să o fac să-mi taie și mai adânc pielea moale.

Forțele Speciale Psi — din asta a spus șoferul autobuzului că fac parte el și ceilalți atunci când ne-au luat de la depozit. *Veți veni cu noi sub autoritatea comandantului Forțelor Speciale Psi, Joseph Traylor.* Ținea în mână o foaie de hârtie doveditoare, așa încât presupun că era adevărat. În orice caz, am fost învățată să nu-i contrazic pe oamenii mari.

Autobuzul s-a hurducat puternic când a ieșit de pe drumul îngust și a intrat pe unul mai mic, neasfaltat. Zdruncinăturile de acum i-au trezit pe cei care avuseseră norocul sau fuseseră atât de obosiți să adoarmă. În același timp, i-au pus în gardă pe soldații în uniforme negre. Bărbații și femeile au luat poziție de drepti și și-au îndreptat atenția spre parbrizul mașinii.

Mai întâi am văzut gardul înalt. Cerul cenușiu, aco-perit, arunca totul într-un albastru adânc și trist, însă nu și gardul. Acesta strălucea argintiu în vreme ce vântul şuiera prin porțiunile descoperite. Sub geamul meu erau zeci de bărbați și de femei în uniformă completă, care escortau autobuzul în pas alert. Soldații FSP din ghereta de control de la poartă s-au ridicat în picioare și au dat

onorul șoferului atunci când acesta a trecut cu mașina pe lângă ei.

Autobuzul s-a oprit brusc și am fost forțați să stăm toți perfect nemișcați până când poarta lagărului s-a închis după noi. Încuietorile au trosnit, străpungând liniștea ca niște tunete, angrenându-se la loc. Al nostru nu era primul autobuz care intra pe acolo — acela venise cu un an înainte. N-a fost nici ultimul. Acela avea să vină peste alți trei ani, când lagărul va fi ajuns la gradul maxim de ocupare.

Pentru o clipă s-a lăsat liniștea, după care un soldat într-o pelerină neagră de ploaie a bătut în ușa autobuzului. Șoferul s-a întins și a tras de manetă — spulberând astfel speranțele tuturor că aceasta era o haltă.

Soldatul era un bărbat enorm, genul care te aștepți să joace rolul unui uriaș malefic într-un film ori personajul negativ într-un desen animat. Nu și-a dat gluga pe spate, ascunzându-și în continuare fața, părul și orice altă trăsătură care m-ar fi ajutat să îl recunosc mai târziu. Presupun că nu avea importanță. Nu vorbea în numele său. Vorbea în numele lagărului.

— Vă veți ridica și veți coborî din autobuz în mod ordonat! a țipat.

Șoferul a încercat să îi dea microfonul, dar soldatul l-a înlăturat cu mâna.

— Veți fi împărțiți în grupuri de câte zece și veți fi duși la analize. Nu încercați să fugiți. Nu vorbiți. Nu faceți *nimic* altceva decât ce vi se cere. Dacă nu veți respecta aceste instrucțiuni, veți fi pedepsiți.

La zece ani, eu eram printre cei mai mici copii din autobuz, deși cu siguranță erau alți câțiva mai mici. Majoritatea păreau să aibă doisprezece, ba chiar treisprezece

ani. Ura și lipsa de încredere care ardeau în ochii soldaților poate că pe mine m-au supus, în schimb copiilor mai mari le-au stârnit revolta.

— Du-te în mă-ta! a țipat cineva din partea din spate a autobuzului.

Ne-am întors toți deodată, la timp ca s-o vedem pe femeia-soldat cu păr roșcat lovindu-l pe băiat în gură cu patul armei. Surprins, băiatul a scos un urlet de durere și am văzut o bură fină de sânge țâșnindu-i pe gură atunci când a expirat puternic, îndârjit. Cu mâinile la spate, nu se putuse apăra. Trebuise s-o încaseze în plin.

Copiii au început să coboare din autobuz, câte o banchetă de câte patru o dată. Eu însă continuam să mă uit la băiat, fascinată de furia sa tăcută, toxică pe care părea s-o emane. Nu știu dacă el mi-a simțit privirea sau altceva, dar s-a întors și s-a uitat drept în ochii mei. A înclinat din cap, ca un fel de încurajare. Iar când a zâmbit, i-am văzut gura plină de dinți însângerați.

Am simțit că sunt smucită în picioare și, aproape înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, am alunecat pe treptele ude ale autobuzului și m-am prăbușit în ploaia torențială. Un alt soldat m-a ridicat și m-a condus în direcția altor două fete de vârsta mea. Hainele atârnav pe ele ca un strat de piele bătrână, transparentă și lăsată.

Erau aproape douăzeci de soldați FSP la sol, roind în jurul șirurilor ordonate de copii. Picioarele mi se afundaseră complet în noroi și tremuram în pijama, însă nimeni nu s-a arătat interesat și nimeni nu a venit să ne taie benzile de plastic cu care eram legați. Am așteptat în liniște, cu limba strânsă între dinți. Am ridicat privirea către nori, întorcând fața în bătaia ploii

biciuitoare. Părea că cerul se prăbușește peste noi, bucată cu bucată.

Ultimii patru din grup erau ridicați din autobuz și aruncați la pământ, inclusiv băiatul lovit peste față. El a coborât ultimul, venind după o fată înaltă și blondă cu ochi goi. Abia îi deslușeam prin perdeaua de ploaie și prin geamurile aburite ale autobuzului, dar am fost sigură că l-am văzut pe băiat aplecându-se în față pentru a șopti ceva la urechea fetei, fix când ea a făcut primul pas pe trepte.

Ea a înclinat din cap, o mișcare scurtă, smucită, din bărbie. În clipa când a pășit în noroi, a țâșnit în dreapta, trecând pe sub mâinile soldatului de lângă ea. Alt soldat FSP a scos un urlet cumplit — *Oprește-te!* —, dar ea nu s-a oprit și a continuat să fugă în linie dreaptă către porți. Cum toți eram atenți la ea, nimeni nu s-a gândit să se uite la băiatul aflat încă în autobuz — nimeni în afară de mine. El a coborât ușor treptele; pieptul hanoracului său alb era pătat cu propriu-i sânge. Aceeași femeie-soldat care îl lovise înainte îl ajuta acum să coboare, la fel cum procedase cu toți ceilalți. I-am urmărit degetele, cum se strângeau pe cotul lui, și am simțit strânsoarea pe propria-mi piele învinețită; l-am urmărit întorcându-se și spunându-i ceva, având pe chip o mască de calm absolut.

Am văzut cum femeia i-a dat drumul la braț, a scos pistolul din toc și, fără un cuvânt — fără a clipi, măcar —, și-a vârât țeava în gură și a apăsat pe trăgaci.

Nu știu dacă eu am strigat sau dacă sunetul găuit a venit de la femeia care conștientiza ce face cu două secunde după clipa când s-ar fi putut opri. Imaginea chipului ei — gura căscată, ochii ieșiți din orbite, pielea deodată desprinsă, fâlfâind — a rămas încrustată în aer ca